

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Edificiile fostelor școli confesionale

Am publicat în ziarul nostru decizia Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor Nr. 40.628 din 11 Oct. 1941 prin care toate bunurile fostelor școli confesionale ortodoxe și greco-catolice erau declarate proprietate a Statului și se da ordin comitetelor școlare să facă declarația de întabulare la Cartea funduară pe numele Casei Școalelor.

N'a trecut decât o săptămână și în numărul trecut am putut avea bucuria să comunicăm și revocarea acestei măsuri prin decizia aceluiași Minister Nr. 271.647 din 10 Noembrie a. c., publicată în Monitorul Oficial Nr. 269 din 12 Nov. 1941.

Revocarea aceasta, venită atât de repede, se datorește înțelegerii Mareșalului Ion Antonescu sesizat de Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae printr'un memoriu în care erau expuse argumentele de ordin juridic și național cari demonstrau sdrobitor imposibilitatea exproprierii bunurilor în chestiune.

Consistorul mitropolitan și sinodul episcopilor din Mitropolia Ardealului convocat pe ziua de 14 Nov. 1941 spre a se asocia la demersurile I. P. S. Sale, au putut avea astfel satisfacția să vadă publicată tocmai în ziua întrunirii revocarea deciziei care aruncase neliniștea în toată Biserica ardeleană. Înainte de foruri au exprimat I. P. S. Sale grațitudinea pentru grija, promutudinea și energia cu care a salvagradat și de astă dată interese atât de importante ale Bisericii.

Textul deciziei de revocare dispune: «lucrările de întabulare a acestor bunuri, efectuate până în prezent în baza deciziei Nr. 40.628 din 1941, se vor rectifica în cărțile funduare la cererea celor interesați.»

Cucernicii parohi sunt îndrumați să controleze dacă nu cumva dela prima până la a doua decizie s'au produs în unele locuri întabulări ale bunurilor în chestiune în cartea funduare pe numele statului și dacă vor fi asemenea cazuri să facă cerere de ștergere, având să raporteze despre demersurile întreprinse și despre rezultatul lor autorității bisericesti.

Asfel s'a înlăturat o pricină de tulburare din viața Ardealului și s'a recunoscut încăodată inviolabilitatea dreptului de proprietate în cadrele Statului român, iar pe deasupra s'a înlăturat un act prin care se nesocoteau meritele covârșitoare ale Bisericii în susținerea școlii românești.

E poate momentul să reamintim cât de capabilă s'a dovedit Biserica în conducerea școlii poporului român în comparație cu rătăcirile, nesiguranțele și insuccesele de cari a trebuit să sufere această școală sub conducerea Statului în anii de după întregire.

E de necrezut, dar e perfect adevărat că școala aceasta nu și-a putut fixa o țintă a educației, a străduințelor sale în legătură cu copilul. S'au formulat, e drept, diferite scopuri mai mult sau mai puțin nobile, dar prea timid, prea neclar, prea inconsecvent, ca să se impună întregii activități școlare.

Am putea spune că atunci când s'am trambuiat lozinci mai potrivite cu aspirațiunile poporului nostru, ele n'au pornit din sinceritate și astfel în lucrarea cotidiană a școlii se manifestau în voie și erau chiar încurajate tendințe opuse sufletului românesc și intereselor lui.

Școala confesională transilvăneană avea o legătură cu sufletul și cu pămintul nostru. Ea respira într'o atmosferă de patriarhalism românesc în sensul înalt al cuvântului. Învățătorul nu era un desrădăcinat, trăind din mucerile unor teorii răsărite pe cine știe ce meleaguri, ci era exponentul sufletului și al nevoilor poporului. Era venerabilul unchiș care su sfătuia cuminte cu bătrâni satului, era bădița care povestea flăcăilor și fetelor despre vitejia străbunilor și era părintele care-i învăța pe copii rânduielile omului de omenie. Glasul lui familiar conducea Dumineca din strănă corul cristalin al copiilor, iar când după biserică trecea printre rânduri la stânga Părintelui poporul simțea în armonia aceasta forța de unitate și de apărare a satului, pe care nimeni și nimic nu ar fi putut-o sfărâma.

Era o școală idealistă și înțeleaptă în același timp. Era aidoma unei vetre familiare. Învățătorul trăia pentru sufletul copiilor și pentru năzuințele neamului, ca și pentru năcazurile și bucuriile concrete ale satului.

Peste școală se simțea plutind Dumnezeu Preasfântul care veghea la purtările copiilor și-i îndemna să și cultive sufletul cu florile virtuților creștinești. Pe el îl cântau copiii în ajunul sărbătorilor, îl cercetau la biserică și îl simțeau în graiul și în preajma părintelui protopop la solemnitatea examenelor.

Elementul acesta dădea un farmec nesp, o atracție indescriptibilă școlii. Când privim cei ce-am trecut printr'o astfel de școală înapoi, ni se pare că prezența aceasta divină în atmosfera școlii populare este ceva cu totul necesar pentru frumusețea, pentru poezia vieții copilului și că o școală fără acest duh, o școală de tendință laică trebuie să fie o școală searbădă, monotună, greu de suportat de către copil. E o cruzime față de copii să-i faci să se miște cu căpșorul lor — atât de înclinat spre depășirea realității prozaice, spre învăluirea ei în aurul suprafirescului — într'o lume de date exclusiv pozitiviste, precise. Nu mai vorbim de imposibilitatea

Țara descălecatelor

Dacă în vremurile vechi descălecatele dela o țară românească la alta ni-au venit de peste munți, se vede că este o menire ca ele să nu înceteze a veni tot de acolo. În adevăr, chipuri alese de vlădici au răsărit peste munți și au poposit apoi în celelalte ținuturi românești. În această privință, am putea vorbi de o presărare a Ardealului, în înțelesul că și-a presărat pe fiii lui prin toate ținuturile acestui neam,

Pe unde a păstorit un Gavril Bănulescu! Și totuși el era o odraslă a Ardealului. Dar mai de mirare este că această odrăsluire a Ardealului merge înainte tot așa de fericită și neabătută.

Când, în 1917, am prins nădejdea că Basarabia va fi a noastră, cine s'a pus pe lucru mai întâi peste Prut pentru a întări simțirea și cunoașterea românească? Tot niște fii ai Ardealului. Au fost domni Onisifor Ghibu, Dr. Ioan Mateiu și alții, care au scos foaia *România Nouă*, organ de bună lucrare românească în acele vremi. A fost atunci un neîncetat du-te vină între Sibiu și Chișinău, de care ne povestește d. Ghibu în cartea sa *Ardealul în Basarabia*, Cluj, 1928.

A trecut vremea și iată-ne acum în vremurile nu mai puțin învălmășite de azi. Tot de peste munți însă a venit un nou soi de descălecat: raita Mitropolitului Nicolae, cu vlădicii și preoții săi prin Basarabia și peste Nistru.

Era cu neputință să nu fac o apropiere între aceasta și cele petrecute mai înainte. Am și spus o Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae la întâlnirea noastră în laturile românești de peste Prut și Nistru.

Fără îndoială, aceasta e o constatare măreață, cu care pe dreptate țara de peste munți se poate mandri.

Vlădica Grigorie dela Huși și-a trimes două astfel de raita, una când încă I. P. S. Mitropolit Nicolae se afla acolo, iar alta după aceea. Și au venit preoți pricepuți la treabă, care știau să ia lucrul din loc și să pășească iute pe brazdă. Dacă i-am

de-a dirija în direcția bună și morală voința lor cu argumente raționaliste și utilitariste.

Școala de atunci era o școală pentru copii și pentru fii de români. Și ea a reușit pe deplin. Păcat că Statul român s'a grăbit să lichideze o moștenire și o instituție de mare forță a neamului nostru.

Ne bucurăm că a revenit cel puțin asupra unui act care voia să slăbească Biserica și în latură ei misionară printr'o sărăcire complectă și nedreaptă.

D. STĂNILOAE

văzut în Tiraspol, odată au perit din ochii mei și numai ce mai întâlneam câte un pâlcc dintre ei la cancelaria Ministerului Propagandei în Tiraspol.

Cei mai mulți însă împânziseră Transnistria prin feluritele sate, și apoi știau să povestească frumoase amănunte din cele descoperite prin acele depărtări. Nume de care mai nainte nici nu vor fi auzit, acum se aflau pe buzele lor, precum: Catargi, Ciubucciu (rost de unii Ciurbuciu) și altele ca acestea. Ba unii preoți s'au îndrăgostit până într'atâta de lucrul pestre Nistru, că nu mai plecau. Așa a fost cu Preotul *Cartas* din Vaslui, care a zăbovit multă vreme acolo și-l tot vedeam în Tiraspol. S'a adăpostit și la Misiunea noastră și a ajuns până la Odesa și ne-a adus frumoase vești despre ce a văzut acolo.

La fel a fost și cu un preot din descălecatul Mitropolitului Nicolae. M'am trezit acolo cu un fost școlar al meu la Seminarul Monahal din Mănăstirea Cernica, Păr. Ieromonah M. cloș. Acum e slujitor la Episcopia Aradului.

A rămas mai multă vreme cu noi în Tiraspol, a cutreerat pe ici pe colo și nu mai pleca, fiindcă avea un dor neîmplinit: Nici mai mult, nici mai puțin, voia să ducă cu sine acasă apă din Bug.

Se înțelege, cinstit, curat și fericit gând.

Dar nu avea cu ce ajunge până la Bug, fiindcă la noi mijloacele de umblare sunt puține și eu însumi sufăr de asta în slujba mea. Și cu gândul acesta, Păr. Micloș a stat, a stat, dar nu și l'a putut împlini. A trebuit să plece cu lucrul neisprăvit și poate cu dorul de a împlini altădată ce n'a putut face acum.

Iată chipuri de preoți cu inimile tresăltate pentru gânduri mari. Ele sunt toate răsăriri mângâitoare cu prilejul descălecatelor. În adevăr, aceasta este partea cea mai prețioasă a lor. Preoții se îmboldesc spre fapte mari și se simt fericiți că le-au putut împlini.

Vom auzi de acum înainte și de altele și altele. Pare că mai multe eparhii și-au luat un îndem ca acesta și este de dorit să-l vedem înfăptuindu-se. E adevărat că de acum va fi mai greu, fiindcă vine iarna. Dar acesta nu e lucru de împlinit de azi pe mâne. Se poate împlini și la primăvară și așa să meargă înainte frumoasă de dără de îmbrățișare a fraților.

Deocamdată lucrul cel bun s'a pornit. E frumoasă ispravă ca el să tot meargă înainte.

Arhim. SCRIBAN

Preotul și înnoirea tineretului

Tineretul, această coloană vertebrală a nemuritorilor, a căștigat interesul tuturor marilor conducători de popoare. Nici o altă vârstă a fiilor unui neam nu dă mai multă preocupare pentru un îndrumător, decât cea a fragedelor vârstare ale poporului. Tinerii, învesmântați în mantia virtuții creștine, sânt străjarii prezienții ai neamului, și oglinda în care neamul poate descifra, ca într-o carte deschisă a viitorului tot urcușul său pe calea izbăvirii lui.

Problema recoltării tineretului viguros, sub auspiciile unui duh creștinesc și național, nu aparține numai timpului nostru; dimpotrivă, e o problemă a cărei actualitate a fost permanentă în istoria umană. Pentru noi, românii, e nou numai cadrul în care ni se pune problema, și acest nou cadru de împrejurări ne silește să înnoim înținuța noastră și să curățim calea pe care trebuie să apuce tineretul României de mâne.

Ultimele două decenii de viață românească, îndeosebi vremurile ce le-am trecut mai decurând, ni-au dovedit, că nu am avut încă tineretul pe care ni l-au cerut vremurile. Și aceasta, nu pentru că vitalitatea poporului românesc s'ar fi însemnat peste frunte cu semnele sfârșeniei sale, ci pentru că lujerii aidoși, ai vieții neamului, au suferit mult de cobaiilor de experiență căzuți pe mâna celor dornici — de noutăți — cu orice risc.

Țara noastră, văzându-se în casa ei cea nouă și mare, a poftit la treabă pe toți fiii săi de sânge ca să-i poarte grija viitorului în voinicia brațelor și-a minții. Și a poftit și tineretul, ca să ia asuprași o parte din povara desăvârșirii și impliniri a crezului național.

Dar, pentru înfăptuirile cu răsunet, nu aveam tineretul corespunzător. Și nu-l aveam fiindcă ne lipseau *educatorii*.

E lucru verificat de atâtea ori, că educație adevărată se poate face numai prin Biserică și organele ei.

Printr-o Biserică vie, cu elemente conștiente, se saltă neamul pe un piedestal de lumină creștină, — ori am văzut cu toții că Biserică a fost pusă, așa zicând, în rolul de figurantă.

Tineretul celor două decenii, lipsit de *educatorii* trebuitori, a fost clătinat ca un lan de grâu, așa precum se arăta porunca fiecărei zile cu vânturile sale. Și, precum era firesc, acest tineret

pașnic și ascultător, suferind vânturarea lui într-o parte și în alta, a răbdat și a așteptat izbăvitorii luminii cari să-l unească cu chemările de peste veac ale Neamului.

Tineretul devine reacționar, orbit de pasiunea învâpăierii momentane și fără nici o încredere în cei cari au indicat rosturile de viață — până atunci.

Ne trebuie un tineret cu suflet curat, fiindcă numai ce e curat sufletește e nou în permanentă. Și atunci, rosturile și noi cu psalmistul: „Cum va păstra un tânăr curată calea sa? Așa povățuindu-se de cuvântul său” [Ps. 119, 9].

E bine să se știe că numai Biserica e instituția care înviază și aduce un rol proaspăt de viață, înnoind firea și rosturile atunci când se par mai dezorientate. „Dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă!” Aceasta e cea mai veritabilă înnoire, — care însă nu o pot aduce *educatorii instrăinați de duhul bisericii*, nici dictatele categorice ale anumitor raționaliști cari sânt mai mult parodii pe marginea sufletului decât înprieteni la o treabă cinstită.

Eată dar că ne revine nouă, preoților, sarcina de-a lucra cu zor la înnoirea tineretului. Această lucrare se face prin necurmată propovedanie și pildă de viață, pentru aducerea tineretului la Hristos. Cuvântul preotului, poate dăltui sufletele spre înnoire și de aceea, acest cuvânt trebuie să fie o propoveduire a lui Hristos — spre exemplu și spre urmare.

Tânărul care se povățuește de cuvântul în noire, nu-și corește conduta vieții.

Tineretul nostru trebuie să fie tare în credință, calm și cumpănat în acțiuni, vibrând de dorul însănătoșirii lui.

Nu înstrăinații de Hristos au să propovăduiască pe Hristos și să crească în inima tinerilor dorul după duhovnicesc, ci noi preoții smeriți ai altarelor din veac.

Iar ca să ne asigurăm biruința trudei noastre de a crește tineretul într-un proaspăt duh de credință, să ne facem fiecare câte un „îndreptător credinței și chip blândețelor” în colțul de țară unde suntem puși și de acolo să vestim ziua cea mare a biruinții sufletului.

Preot Nichifor Todor

Fișe Pastorale

Pastorația modernă cere slujitorilor altor preoșterea care hotărășe pletă a împrejurărilor, care măresc viața satului, sau, cum se numesc ele cu un cuvânt sociologic, cadrele vieții satului.

Întâi de toate preotul trebuie să cunoască viața sufletească a tuturor parohienilor, viața cea din lăuntru, care nu se vede, dar care hotărășe faptele vădite, precum și deprinderile și obiceiurile lor.

Tot așa va trebui să cunoască munca lor pentru pâinea cea de toate zilele, felul produselor și al consumului, sănătatea, plăgile sociale, necazurile, suferințele, trecutul satului, felul oamenilor trăesc între olaltă, vatra satului cu toate comorile de artă populară.

Nu poate neglija nici cunoașterea pământului, clima, flora și fauna din locul în care trăesc și se hrănesc oamenii satului.

Este poruncă a pastorației ca preotul să cunoască, cum cadrele vieții sociale înrăuresc manifestările vieții, pentru că mănunchiul tuturor alcătușe este problema vieții sociale a satului.

Pentru cunoașterea unităților sociale este necesară întâi cunoașterea *individualității* fiecărei persoane.

Individualitatea este o realitate complexă, care stă sub influența mai multor factori de ordin sufletesc, fizic sau social, pentru cunoașterea căreia sunt necesare studii, informații, experiențe și observații, prin colaborarea mai multor metode, anchete, măsurători, statistici etc.

Rezultatele, obținute prin diferitele metode de cercetare organizată și științifică, se notează în fișa individuală.

În școala primară, fișele poartă numirea de fișe *pedagogice*.

În medicină, se numesc fișe *medicale*. Mai sunt fișe *psihologice*, în care se notează informații privitoare la manifestările sufleteste.

Cunoașterea individualității în vremuri de mari prefaceri sociale, ca cele de astăzi, depășește preocuparea școlii și medicinei și devine o necesitate socială, în care trebuie să se încadreze și activitatea pastorală dela sate și orașe.

Cunoașterea individualității și notarea manifestărilor sufleteste ale parohienilor se face în fișa *pastorală*, un mijloc indispensabil al pastorației de azi...

Ce este fișa pastorală?

Pela oficiile noastre parohiale se găesc și astăzi registre ce poartă titlul „*Protocolul Familiar*”, pe care unii preoți îl mai folosesc. Acest protocol nu corespunde înformurii de astăzi, el nu se poate înforma asupra manifestărilor individului în cadrele vieții sociale a satului.

Fișa pastorală depășește cadrele acestui protocol, ea nu este numai o înșirare a datelor nașterii, cununii și morții, ci mai este și o cunoaștere reală a tuturor manifestărilor individului, cu toate calitățile și defectele lui.

Fișa pastorală, — afară de datele statistice, anul, luna, ziua nașterii, botezului, cununii civile și bisericești, cununii a doua și morții tuturor membrilor familiei, — va cuprinde și ocupațiile, studiile, ocupațiile, starea sănătății, cărți și ziare. O rubrică specială va nota viața copiilor, studii, ocupațiunea, căsătoria (cu cine, rel. și numărul copiilor) și domiciliul.

Tot într-o rubrică specială trebuie să notăm obiectele de artă, sculptură, creștături în lemn, arhitectură, pictură, zugrăviri de icoane pe lemn sau sticlă, țesături, cruci, fotografii etc., cu ajutorul cărora vom putea înfățișa limpede toate starile satului nostru.

Completarea fișei pastorale nu este lucru tocmai ușor, — ea reclamă o muncă serioasă și desvoltată, studii, observări, experiențe, și mai presus de toate *răbdare*.

Completate însă fișele cu toată obiectivitatea, informațiunile adunate le putem valorifica din punct de vedere al promovării vieții religioase, morale, culturale și sociale în parohie, servindu-ne ca cel mai bun mijloc pentru ajungerea integrală a planului pastoral urmărit în parohie.

Circulația elementelor dintr-o parohie în alta, fie dela una rurală la una urbană, sau invers, o putem ținea în evidență numai prin fișele pastorale care vor avea și ele putere de circulație, prin mijlocirea oficiilor parohiale. Parohia *urbană*, prin fișa pastorală primită, va putea cunoaște valoarea morală și socială a noului parohian cu multă ușurință. Tot așa o parohie *rurală* va cunoaște cu ușurință pe noul parohian venit dela oraș, fie ca element de continuare sau promovare a vieții religioase morale, sau ca element periculos vieții curate a satului.

Tânărul preot, ales sau numit într-o parohie, fără multă greutate ar cunoaște

FOIȘOARA

(1)

Răul în lume

Problema răului și existența lui a preocupat mintea oamenilor din străvechi timpuri.

Inercarea de rezolvare a acestei chinuitoare probleme poartă numele de: *Teodicee*, ceea ce în alți termeni ar fi: raportul lui Dumnezeu față de lume și justificarea Lui.

Din lămurirea acestei noțiuni ne dăm seama de importanța problemei, a cărei rezolvare, în parte, o căutăm.

În lume, răul este fenomen universal. Sub influența lui sântem prinși, adeseori, nu numai ca indivizi, ci și ca organizare colectivă. Nu numai ființa umană, ci ori care ființă creată este incercată de rău.

Să căutăm răspunsul la întrebarea pe care atâția și-o pun.

Unde e izvorul răului și pentru ce răul? Care e cauza răului, și, dacă are o cauză, pentru ce există el?

Se impune întâi lămurirea noțiunii: *rău*. Privim răul din două puncte de vedere: ca rău *fizic*, și ca rău *moral*.

Sub noțiunea de rău fizic se înțelege acțiunea distrugătoare asupra ființelor sau privațiune de ceva, ca: boale, nenorociri

de tot felul, cataclisme, revărsări de ape, rășboaiele, fulgerile din ceruri, moartea.

Sub noțiunea de rău moral se înțelege: păcatul. Acesta este, în sens absolut, adevăratul rău, și vom vedea izvorul a oricărui rău fizic. Răul moral întrece pe cel fizic, în proporție cu existența corpului și a sufletului.

Dacă sufletul este mai mult decât trupul și viața mai mult decât hrana, atunci și acel rău, care atinge sufletul nostru, este mai mare decât răul care roade corpul nostru. Răul ucigător de suflet este veșnic; cel care macină corpul nostru este vremelnice; de multeori el este un bine, un foc curățitor al sgreii care s'a pus pe suflet.

Adevăratul rău este deci cel moral. Care este izvorul răului, în primul rând al celui moral?

Este răul „esență” sau e simplă „accidentă”. Prin „esență” înțelegem ceva ce are proveniența din sine și existența sa. Iar accidentă este rezultat a „ceva” în ceva.

Unde avem să căutăm izvorul răului?

În sine, ca un produs propriu? Cu alte cuvinte, răul este veșnic în lume și a existat totdeauna? A creat Dumnezeu lumea deodată cu răul și răul odată cu lumea? Sau nu l-a creat Dumnezeu și există paralel, prin sine, cu Binele, din eternitate?

De această întrebare depind multe

probleme în legătură cu ea și cu consecințele fumește pentru o minte care nu e rotunjită într-o cugetare adevărată, creștină.

Ca ilustrare, pun câteva întrebări, care frământă mintea omului: Cum poate exista Dumnezeu, Ființa atot bună, pe lângă rău?

Pentru ce e suferința? De ce e nedreptate în lume? De ce dreptul și credinciosul suferă, păcătosul se resfață?

Pentru ce în chinuri grozave colo se sbate un om sau o femeie, aruncați la pat de ani de zile? De unde e boala lor?

De ce rășboaiele, care distrug atâtea vieți? De ce cutremurele de pământ și revărsările de ape? Pentru ce cad fulgerile din ceruri și nimicesc fără milă? De unde focurile nimicitoare? De ce diformitățile între oameni?

Cum răul e fapt constatată, lumea ar părea ca produsul întâmplării oarbe sau a unui Demiurg constructor, fără legătură cu lumea și fără să se mai intereseze de ea. Fără îndoială că pentru ce „Teodicee”, în formele sale vaste, nu se poate trece peste capitolul: Existența și providența lui Dumnezeu.

Rămâne întrebarea: cum se împacă existența lui Dumnezeu cu existența răului în lume și de unde aceasta?

Dumnezeu n'a creat răul și nici nu l-a voit. Orice cugetare care face pe Dumnezeu autor al răului, este lipsită de temei. Am văzut, de altfel, consecințele unei

atari cugetări. Ele duc la negarea existenței lui Dumnezeu.

Captivați de influența distrugătoare a răului în lume, pesimiștii neputând concepe aparența răului, pe lângă existența lui Dumnezeu, socot că există o ființă total rea, prin care a provenit răul în lume. Ex nihilo, nihil. Dacă nu e Dumnezeu, altă cauză, în stare să producă răul existent, care are o rațiune suficientă a existenței sale.

Această ființă, este producătoare a răului din lume, pe care îl și menține. Insași lumea aceasta nu are nici o calitate bună. Este lipsită de „bunătate”, nu se poate gusta în ea nici o fericire și, deci, rea.

Răul în lume este atât de puternic încât copleșește orice „bine”.

Atât de nefericită este starea noastră terestră, încât viața pământească nu ar trebui trăită; căci nu are nici un sens și e lipsită de valoare. Să trăești? La ce? Sămânța bucurie în frământata existență pământească?

Sau, de ai vreo umbră de bucurie, este trecătoare și la urmă tot din potirul suferinței ești menit să guști.

Cu cât însă te apropii de nefericită, de neexistență, cu atât ești mai fericit; pentru că apropierea de nefericită poate aduce fericirea visată. Pentru a te salva din corabia naufragiată a răului, nu poți găsi altă cale decât să te confunzi în neexistență

pe toți parohienii cu ajutorul fișelor pastorale și a hărții pastorale, care întregeste cu efecte surprinzătoare activitatea în parohie.

Completarea fișei pastorale cere activitate migăloasă și îndelungată, dar realizarea ei va însemna un progres însemnat în istoria pastorației, care va servi la adâncirea cunoașterii realităților vieții morale, economice și sociale a parohiei.

Pr. I. Isacu

Au apărut:

Colindele lui Petru Gherman

In viață, regretatul profesor Petru Gherman a fost prețuit și cinstit îndeosebi pentru activitatea sa dirijorală și pentru marele său talent muzical vocal.

Dar dacă profesorul, dirijorul și cântărețul a murit, compozitorul Petru Gherman trăiește, prin multele sale lucrări muzicale, iar în conștiința multor români iubitori de frumos abia acum va răsar, odată cu apariția celei dintâi broșuri muzicale cu numele său.

Cei cari au luat inițiativa editării operei muzicale a lui Petru Gherman, sunt profesorii dela Academia teologică din Sibiu, cari, în semn de omagiu, dar și dintr-o datorie națională au hotărât, cu asentimentul soției compozitorului, dna prof. Septimia Gherman, să tipărească toate compozițiile muzicale ale mult regretatului lor coleg.

Beneficiul material rezultat din desfacerea seriilor de compoziții ce se vor edita, este destinat măririi fondului cu scopuri muzicale înființat de însuși P. Gherman.

Cea dintâi broșură, apărută acum, la o lună înaintea Crăciunului, cuprinde Colindele și Cântecurile de stea. Costă 40 Lei și se poate comanda prin Rectoratul Academiei teologice din Sibiu.

Colindele și Cântecurile de stea cuprinse în această broșură sunt melodii și poezii culese din popor, prelucrate pentru cor mixt, în forme muzicale culte, cari păstrează totuși în întregime specificul lor popular românesc. Sunt melodioase, cu cuprins literar religios și pot fi învățate și executate chiar și de către corurile sătești.

In ultimii ani aceste compoziții ale lui Petru Gherman au făcut parte din programul concertelor de colinde ale Corului Mitropoliei din Sibiu cu cari pri-

lejuri au și fost radiodifuzate; ele au plăcut foarte mult celor cari le-au ascultat.

Suntem siguri că ediția întâi a Colindelor lui Petru Gherman se va desface foarte repede, bine știind nerăbdarea cu care a fost așteptată de către toți studenții, elevii și elevetele școlilor confesionale ortodoxe române din Sibiu, ca și de către toți cunoscuții autorului, dintre cari unii au făcut comenzi apreciable încă înainte de apariția broșurei.

Prea Cucernicii Protopopi și Preoți sunt rugați să se adreseze pentru comenzi la Rectoratul Academiei teologice.

Cei ce comandă cel puțin câte 10 exemplare, nu vor avea de suportat taxele postale.

† Dr. Virgil Șortan

Intre eroii cari au căzut în lupta pentru ordinea creștină, se înscrie și vajnicul apărător al moșilor, tânărul avocat Dr. Virgil Șortan.

Și-a făcut studiile liceale și universitare sub îndrumarea și cu ajutorul I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a luat sub părinteasca Sa ocrotire pe toți cei 11 orfani după preotul Șortan din Munții Apuseni.

De prin 1930 încoace Dr. Virgil Șortan s'a dăruit, ca avocat, cu tot idealismul cauzei Moșilor, susținând gratuit procesele și interesele lor.

Populația Munților Apuseni îl va plânge pe acest ultim tribun al ei și-i va încadra figura în chenar de legendă.

Dr. Virgil Șortan a trăit și a murit pilduitor. Dumnezeu îi va răsplăti jertfa sa curată.

AVIZ

Școala normală „Andrei Șaguna” din Sibiu, în dorința de a alcătui un album al foștilor săi elevi, morți sau răniți pe câmpul de luptă în războiul nostru actual, roagă pe toți cetitorii și în special pe cucernicii preoți și învățători ai satelor noastre să binevoiască a ne trimite următoarele date, despre cazurile pe cari le cunosc:

1. Numele și pronumele;
2. Anul absolvenței;
3. Comuna unde a funcționat ca învățător în ultimul timp;
4. Rangul în armată;
5. E mort sau rănit?
6. Locul unde a fost rănit sau a murit;
7. Imprejurările în care a murit sau a fost rănit;
8. O eventuală fotografie, de preferință ca ostaș;
9. Decorațiile pe cari le-a avut;
10. Eventuale informații și fapte, care îl caracterizează ca om, învățător și ostaș.

Să te reverse în Nirvana, în care nu există nici un rău.

Pentru a ne convinge și mai mult, pesimiștii caută unele argumente:

Viața omului se împletește din suferințe și dureri. Ne naștem în durere, sântem împărtașiți cu nenorocirile de tot felul în vârsta tinereții și a maturității noastre, ne apropiăm de stârșitul vieții noastre tot în suferință, și culminează această suferință: cu moartea.

Cugetarea pesimistă are adepții ei, din străvechi timpuri, până în zilele noastre. Mentorul său modern este socotit, în comun, Schopenhauer, a cărei dragoste față de filosofia budistă este cunoscută.

Dar lumea nu este total rea. Răul nu este esențial în lume. Oricât de multe nenorociri ar da peste noi, oricâte valuri ar isbi corabia vieții noastre, din naufragiu împletim punte de salvare și raze de lumină.

Fără îndoială, viața este luptă.

Liniștea, stingerea este lipsă de viață și de mișcare.

Dela firicelul de iarbă și până la astrul cel mai luminos, toate duc luptă în existența lor. Nimic din ce există nu este scutit de luptă.

Dar, ca în oricare luptă, trebuie să fi înarmat. Armele tale vor fi tari și invincibile, numai în măsura în care ești pregătit să înfrunți orice furtună năpraz-

nică s'ar abate peste tine. Mai presus de toate, trebuie să luăm „pavăza credinței” și „coiful mântuirii” cu care vom învinge necazurile ce dau peste noi.

Avem conștiința clară, că dincolo de această lume în care avem necazuri, se deschide altă lume, în care ne răzăm, și pentru aceea îndrăznim, și nu ne descurajăm în necazuri, ci căutăm, printr-o altitudine împotrivoitoare, să le învingem, având ținta îndreptată spre Dômnul.

Dacă n'am avea aceste raze de nădejde cu străluciri cerești, atunci, în adevăr, viața ar fi lipsită de sens și am căuta stingerea în Nirvana lui Schopenhauer.

Considerațiuni, de ordin rațional, ne învață, că o ființă total rea nu poate fi nici concepută, — dar cum să aibă o existență reală?

Existența este legată de atribute „atribute” și „calități”, fără de care nu e nici conceputibilă, nici reală.

Răul, ca existență în sine, ar trebui să fie lipsit de orice calitate și, deci, cugetarea ne duce, în mod logic, la imposibilitatea admiterii existenței răului în sine.

Dualismul maniheic, ca și concepția pesimistă, nu au sorși de a rezista în fața unei critici, fie chiar sumare.

Pr. Ioan Chioaru

Altă rânduială în viața publică

Primim:

Conducătorul statului, dl Mareșal Antonescu, a grăit temeinic despre apropiata reorganizare, în cadre mai largi și mai solide, a țării, în scop ca viața publică românească să-și ia un curs cât mai firesc și mai mulțumitor pentru toți.

Intre numeroasele metehne de care pătimim în mare grad, este risipa uriașă ce se comite în organizarea serviciilor publice concentrate în capitală, cu mulțimea slujbașilor de prisos, cu un birocratism căruia i s'a dus vestea (tistă!) până departe tocmai de către nenorociții drumeți cari au alergat dintr'un colț de țară la centru, au cheltuit bani, vreme și sănătate, pentru ca în sfârșit să afle, în cabinetul cutăruia, că «mai treceți mâne sau poimâne» pe la minister, sau că «s'a amănat» chestiunea, pentru mai târziu.

Felul cum se face plățirea salariilor, cu state lunare, este o veritabilă harababură. Lună de lună se copiază aceleași cifre (în câte 3 sau mai multe exemplare), — hârtia devenind tot mai „ieftină”, — la centru urmează verificarea sau înapoierea spre îndreptare. Alergările, ce urmează după aprobările din centru, le cunosc și le simt în fiecare lună cei ce ridică banii pentru ca, la rândul lor, se anunțe pe subalterni să poftescă să-și încaseze, de obicei, o prea smerită leafă. — Dacă alte neamuri înmănează la întâia zi a lunii (și nu după a douăzecea zi!), prin poștă, un cec funcționarului, cu suma ce are de primit la oficiul poștal, — de ce la noi nu s'ar putea simplifica modalitatea atât de costisitoare a nenorocitelor „state de plată lunare”...

Ceice am răspuns bucuroși cu «da» Conducătorului, îl rugăm să ne mântuiescă de asemenea năpăstuirii, creind o metodă mai aproape de mîntea omului normal și de folosul obștesc. Și atunci nu vom regreta, ci dimpotrivă, vom repeta cu însuflețire cuvântul «da!»

Coforință preoțească. — În 16 Octombrie 1941 s'a ținut conferința preoțească a preoților ortodocși români din tractul Olul în parohia centrală Șercaia.

Făcându-se invocarea Duhului sfânt la biserica parohială, P. C. Părinte Chirion Marcu, protopopul tractului, întrunește pe toți membrii în cancelaria oficiului, unde deschide ședința printr'o cuvântare mănecând dela poruncile Evangheliei sfinte în chemarea preoților pentru vremurile de față.

Tema „Activitatea preotului în parohia în cadrele așezămintelor biseicești din parohie în timpul iernii” e desvoltată reușit de părintele Simeon Iacob-Cuciulata, iar subiectul „Păstorirea credincioșilor în filii și organizarea vieții religioase-culturale și sociale a liliilor” îl desvolă C. preoți Gr. Ghichernea, A. Aldea și I. Dadu.

După discuțiile asupra subiectelor tratate, preoțimea ascultă conferința prezentată de C. părinte Alex. Florea-Vlădeni: „Contribuția preotului acasă în parohie și a confesorului militar pe câmpul de luptă în câștigarea biruinței în războiul sfânt contra dușmanilor, pentru întregirea națională și legea strămoșească, — cu impresii pe pe front”.

C. Păr. Florea, care a luat parte pe front în actualul război contra comuniștilor, a redat, în legătură cu subiectul, lucrarea divină a Bisericii în lupta eroică pe meleagurile provinciilor răpitate și pe cele ce peste două decenii au fost încătușate de ateismul bolșevic.

Toți preoții prezintă apoi darea de seamă asupra cărții „Antropologia Paulină” de Dr. Marcu, iar C. Păr. Gh. Grovu o citește pe a Sf. Sale în fața conferinței.

După ce P. C. Păr. protopop Chirion Marcu aduce la cunoștință ordine superioare, mulțamește conferinței de ținută înaltă a discuțiilor și, ca încheiere, cere preoților să stea mereu treji și cu hărnicie în slujba în care Dumnezeu i-a ales pentru preamărirea bisericii și biruința neamului. — Pr. Al. F.

Cerefi

Catalogul

publicațiilor editate de Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și SIBIU

Lei 25

Alcătuiește la îndemnul I. P. Sfințitului Mitropolit NICOLAE al Ardealului de Păr. Prof. Dr. Grigorie T. Marcu; acest Catalog informează rapid, complet și onest asupra bogatei recolte cârturărești a Sibiului ortodox. Scurte extrase, din recenziile apărute în diverse periodice române și străine, însoțesc lucrările de mare răsunet ieșite din teaururile tiparului șaguniene sub păstorirea I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Sistemul utilizat la alcătuirea lui, face din acest Catalog un model al genului.

Numai marile case de editură din Apus se pot mândri cu realizări atât de isbitite.

Auditorul predicii de pe munte

Retorica se ocupă de sufletul auditorului, întocmai precum agricultura se interesează de felul pământului, sau medicina de starea fiziologică a corpului suferind.

Retorica pretinde neapărat, ca vorbitorul să cerceteze: ce cugetă, ce cred, ce așteaptă ascultătorii pe care vrea să-i convingă prin vorbirea sa. Adecă să cunoști bine inima omenească, să-i descurci ițele și să mergi direct la inima auditorului, căci desordonarea vieții provine din tulburarea inimii omenești. (Vezi Migne: „Eloquence sacrée”, articolele Mouvement oratoire).

De aceea predica de pe munte constituie încă o dovadă despre superioritatea învățătorului Divin, căci... „El cunoștea pe toți, pentru că El nu avea nevoie să-i mărturisească cineva despre om, cel fel este, căci știa El însuși, ce era în inima omului” (Ioan 2, 24—25).

Este tocmai ceea ce nu știm noi, dar ne interesează foarte mult în legătură cu Predica de pe munte: starea sufletească a auditorului Cuvântului Împărăției.

Vom încerca o reconstituire a situației cu ajutorul referatelor Evangheliilor și al Istoriei sfinte a Noului Testament.

Sf. evangheliști Matei și Luca se completează reciproc în ce privește descrierea auditorului astfel:

„Și gloate multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan. Văzând mulțimile, Iisus s'a suit în munte, a șezut, și ucenicii au venit lângă El”, (Mat. 4, 25 și 5, 1).

Iar dela Luca știm ceva mai mult: „și erau acolo gloate multe de ucenici ai Săi și mulțime mare de popor, din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe litoralul Tiberului și al Sidonului, cari veniseră să-l asculte și să se vindece de boalele lor”, (Luca 6, 17).

Se adunaseră câteva mii de ascultători de toate vârstele și condițiile sociale și economice: unii împinși, alții atrași de variate interese personale. Magnetul cel mai puternic era de sigur vindecarea sigură și mai ales gratuită a tuturor bolnavilor: dat fiind, că... „toată gloata căuta să se atingă de El, căci din El ieșea o putere, care vindeca pe toți”, (Luca 6, 9).

Totuși, în primul cerc erau ucenicii, adecă gloatele cele multe de ucenici. În anticitate învățământul de toate gradele era simplu, natural și spontan: Învățătorul și ucenicii săi, adecă toți cei ce din convingere ascultau, credeau și țineau la învățătura predată. Domnul și Învățătorul Iisus Hristos prețuia ucenicilor Săi:

— „De rămâneți în cuvântul meu, sunteți cu adevărat ucenicii mei...” (Ioan 8, 31).

Și Ioan Botezătorul își avea ucenici

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru *Nicolae* a plecat Joi, 20 Noemvrie 1941, pentru a sfînti biserica nou zidită din parohia Văleni (protopopiatul Cohalm); Vineri, 21 Noemvrie 1941 I. P. S. Sa s'a întors la reședință.

Examen. Absolvenții Academiei teologice din Cluj, cari n'au examen de calificare preotească, în urma aprobării P. S. Sale episcopului *Nicolae Vicari*, vor face acest examen la centrul Vicariatului din Alba-Iulia, în 11 și 12 Decemvrie 1941.

Act de pietate. Primăria municipiului Timișoara s'a oferit să poarte toate cheltuielile împreună că transportarea rămășițelor pământești ale luptătorului naționalist *Aurel C. Popovici*, răposat în străinătate. Osemintele, mult regretatului gânditor și om politic, sperăm că în scurtă vreme se vor odihni în cimitirul dela Lugoj, alături de celelalte morminte ale bunilor români din acel locaș, morți pentru idealurile neamului.

Numire. Dl profesor *Pimën R. Constantinescu*, doctor în litere și filosofie dela Universitatea din Roma, a fost numit Lector de limba și literatura italiană la Universitatea din Cluj-Sibiu. Dsa ține cursul de „Introducere în studiul practic al limbii italiene”, Marțea, ora 12—13, în sala V. Bogrea, și Joia, la aceeaș oră, în sala II. Proseminarul de limba italiană, (exerciții de traduceri și conversație), se ține în fiecare Vineri, dela ora 8 la 10 dim.

Meditațiile pentru intelectuali, inaugurate pe P. S. Sa episcopului *Andrei* al Aradului, în postul Nașterii Domnului, se vor ținea, anul acesta, de P. C. prof. *Dr. S. Șiclovanu*, în aula Academiei teologice aradane, în fiecare Sâmbătă, ora 16. Prima meditație va fi ținută Sâmbătă, în 22 l. c.

Act de mulțămire. Subsemnatul, preot, în numele credincioșilor din parohia Bățâlar, cu filia Bretea-română, protopopiatul Hațeg, aduc mulțămiri bunilor creștini din parohia materă: *Ioan Guga* lui Ianăș și soția *Nica* nasc. Murar, cari au donat pe seama sfintei biserici un potir în valoare de 2800 lei, în memoria uneia lor fiice *Nica*; apoi *femeilor* din reuniune, cari eu cumpărat pe seama sfintei biserici un disc, steaua și lingurița, în valoare de 1290 lei; asemenea văduvei *Ilca Micu* n. Maier, din filia Bretea-română, care a donat în memoria neutaților săi, soț și părinți, Triodul și Pentecostorul, discul și steaua, în preț de 3000 lei. — Pr. *Romul Ciocanu*.

Fondarea unei asociații a scriitorilor Europei. Cu ocazia săptămânii cărții germane ce s'a deschis la Weimar și care a început cu câteva ședințe de

lucru, la care au luat parte poeți și autori din 15 țări europene, s'au pus bazele unei *Asociații europene*, după propunerea scriitorilor străini. La ședințe au participat și reprezentanții *României*. Dl *Dr. Göbbels*, ministrul propagandei germane, a făcut cunoscut că în Germania s'au tipărit în ultimii ani 250 milioane cărți și reviste. Armata germană a fost aprovizionată cu peste 7 milioane cărți, repartizate în 60.000 de biblioteci militare.

Dreptul de autor pe cale de unificare. Pe lângă Academia dreptului german funcționează o secție pentru drepturile de autor. În ultima ședință s'a discutat cadrul juridic din acest sector și s'a ajuns la constatarea că după războiul actual se va încerca unificarea în interesul scriitorilor și al statelor europene. Se va adopta un sistem unic de patente și drepturi de autor, — ceea ce va însemna o importantă simplificare și ușurare.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 23 Noemvrie 1941, va predica părintele consilier *Em. Cioran*.

Audiții muzicale se dau, de Seminarul de estetică în, fiecare Sâmbătă, la ora 17, în sala mare a Facultății de drept. Se prezintă, prin discuri, creațiile compozitorilor de seamă români și străini.

Răscumpărare. Dl *Dr. Andrei Gălea*, consilier arhiepiscopesc își rescumpără felicitările de ziua onomastică cu 500 lei, donește la fondul orfanatului arhiepiscopesc.

Nr. 1661/941 (87) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Porumbacul de sus apusean**, din protopopiatul Avrig, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat.
2. Sesie parohială de 4 jugăre arător.
3. Venitele stolare uzitate în parohie.

Cererile de concurs și autorizația de candidare dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, însoțite de actele necesare, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Avrig.

Candidații se vor prezenta, cu încredințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sârbătoare, în parohie spre a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român al Avrigului în înțelegere cu consiliul parohial. Avrig, 10 Noemvrie 1941.

Aurel Nistor
adm. protopop.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul **Telegraful Român**

(Ioan 1, 35, 1, 37). Și fariseii își aveau ucenicii (Luca 5, 33), iar ei înșiși se considerau ucenici ai lui Moise (Ioan 9, 27—28).

Ucenici ai lui Iisus erau și Iosif din Arimateia și Nicodim (Ioan 19, 38—39 și Luca 20, 45).

Dar mulți din rudele cele mai apropiate nu s'au învrednicit să poarte numele de ucenic, deoarece nu credeau în El (Ioan 7, 3—5).

Dar ce fel de gânduri și sentimente preocupau sufletele aderenților ucenici?

Toată lumea era animată de păreri greșite cu privire la Mesia. Se știe că poporul voia „să-l ia cu sula și să-l proclame împărat” (Ioan 6, 15; Matei 21, 21).

Atmosfera acestor păreri greșite, dar dominante în opinia publică, s'a risipit abia doar prin tăblița cu inscripția de pe cruce, care trebuia neapărat să fie redactată în 3 limbi: I. N. R. J., pentru că se știe toată lumea adevărul adevărat că „*Impărăția Mea nu este din lumea aceasta*”, (Ioan 18, 36).

Deci toți aderenții și ucenicii Lui erau și ei dominați de aceeași părere greșită. Dar printre ascultătorii predicii de pe munte trebuiau să se găsească și adver-

sarii Cuvântătorului adevărat, aceia cari „îi purtau Sâmbetele” totdeauna și în tot locul, fariseii, saduceii, scribii, leviții și alții. Sufletul acestora prezintă sentimente ostile, căutând să împiedece cu orice mijloace, cu orice calomnie, popularitatea crescândă a Mântuitorului. În această grupă de ascultători suflă aerul vicleniei și al încăpățănării, care se numește în multe locuri: „învârtoșare, impietare și orbire a inimei”.

A treia categorie de ascultători avea sufletul plin de nedumerire, de șovăire, de frică, dar totuși arzând de dorință de praf scâpăre din nevoile de tot felul, de foamete, sărăcie, de mizerie. Tabloul sufletesc al acestor oameni este umbrat și de întunecul ignoranței în ce privește legea și prorocii, tălmăcite și petecite cu sute de amendamente fariseice.

Impărtășiați printre ascultători se văd bolnavii de tot felul, cu sufletul suferind în trupurile lor.

Iar deasupra tuturor plutește atmosfera de plângere generală a tuturor ostentivilor, împovăraților, debitorilor ajunși la calicie și a tuturor îndurerăților suferind pentru dreptate.

In curând vor ieși de sub tipar:

Calendarul Bunului Creștin pe anul 1942

Calendarul „Oastea Domnului” pe anul 1942

Sunt aproape gata. Lucrul lor a mers cam încet; o parte din personalul tipografiei fiind dus pe front. — De aceea rugăm pe Cucernicii Preoți să anunțe poporul și să-l îndemne să aștepte Calendarele noastre, cari în prima jumătate a lunii Decemvrie vor sosi în toate parohiile. — Prețul unui Calendar va fi 25 lei.

Nr. 254/1941

(88) 1—3

Nr. 712/1941

(85) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Abuș**, din protopopiatul Târnavei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Tel. Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat.
2. Casă parohială.
3. Sesiune parohială: 12 jug. arător, 6 jugăre cositor, precum și folosința grădinei bisericii.
4. Stola obișnuită în parohie.

Cererile de concurs, cu toate documentele și cu încuviințarea I. P. S. Sale Mitropolitului nostru *Nicolae*, se vor înainta oficiului nostru protopopesc în Târnăveni, la 1 Decemvrie 1941. În înțelegere cu consiliul parohial

Gheorghe Oprean
protopop

România, Judecătoria de pace mixtă Mediaș

Dos. G. 2456/1941

(89) 1—1

Publicare de licitație

Subsemnatul prin aceasta public, că în baza deciziei de executare Nr. 2289/940, favorabil lui *Dr. Victor Știrbețiu* avocat, dom. în Sighișoara, contra urmăritului . . . dom. în Alma județul Tr.-Mare Nr. 65, pentru încasarea creanței de 2000 lei, capital și acc., se fixează termen de licitație pe ziua de 2 Decemvrie 1941, ora 16, în comuna Alma Nr. 65, la domiciliul urmăritului, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 vacă Simenthal și un porc de 6 luni, în valoare estimativă de 5000 lei. În caz de valoare sub acest preț.

Dacă aceste animale au fost supra-sechestrate și de alți urmăritori, licitație este ordonată și în favoarea aceluia.

Mediaș, la 3 Noemvrie 1941.

Grefier: **Zosim Curceanu**
delegat judecătoresc

Drept completare a tabloului sufletesc al auditorului Predicii de pe munte, se poate adăuga curiozitatea tuturor căutătorilor de adevăr sau de distracție. Putea să fie prezent deci și Mamona materialismului, ba chiar și critica negativă. De ce să nu se fi rătăcit pe aici și vreun samarinean?

În rezumat: Învățătorul nostru se găsește în fața unei configurații psihologice complicate și dificile în ce privește auditorul.

Nici chiar cei doisprezece „ucenici aleși” nu erau pătrunși de lumina adevărului.

Dar retorica pretinde vorbitorului o invenție de subiect potrivit auditorului. Se cere ca vorbitorul să găsească cuvântul.

Ori, predica de pe munte dovedește, că Învățătorul nostru a găsit și satisfăcut prin Cuvântul Său expresia potrivită și corespunzătoare sufletului ascultătorilor.

Astfel predica de pe munte este instructivă atât prin fondul spiritual, cât și prin forma ei retorică desăvârșită.

Ucenicii Lui îl vor urma. Căci El are și astăzi ucenici adevărați.

Vasile Vlaicu
dela FOR-Brașov

Concurs repeșit

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Benești**, protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în *Telegraful Român*, pe lângă următoarele retribuțiuni:

1. Întregirea salariului dela stat conform coalei B.

2. Sesiune parohială, arător și fânaț, în mărime de 5 jugăre și jumătate, sesiune veche, și 4 jugăre nouă, dată din reforma agrară.

3. Câte una mierță de grâu dela cca 130 familii.

4. Dreptul de pășunat în pășunatul comunal.

5. Stola statorită pentru întreg tractul de către adunarea protopopească.

6. Casă parohială în bună stare, cu toate supraedificările și cu grădina mare de pomi și pentru legume.

Gară în localitate.

Concurenții își vor înainta cererile de concurs însoțite de actele necesare în termenul de mai sus, precum și de încuviințarea de candidare a Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc, subsemnatului oficiu protopopesc și se vor prezenta, pe lângă încunoștințarea și aprobarea acestuia, în vreo Duminecă sau sârbătoare în parohie pentru a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc ortodox român Agnita, în înțelegere cu consiliul parohial.

Agnita, la 29 Octomvrie 1941.

Emil Păcală
protopop

(86) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei a II-a de clasa I, dela biserica Sfântul *Nicolae* din **Brașov-Scheiu**, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salariu dela stat, plătit de biserica Sf. *Nicolae* din Brașov.

2. Locuință în natură după disponibilitate, sau bani de cartier.

3. Sesiune parohială 31 jugăre.

4. Stola obișnuită.

Vor fi preferați candidații cu calificățiune universitară.

Cererile de concurs, însoțite de toate documentele necesare și cu autorizația de a candida dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen oficiului protopopesc ortodox român al Brașovului, iar concursul se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sârbătoare, cu observarea dispozițiilor reglementare, spre a face cunoștință cu poporul dreptcredincios și a cânta, a predica și eventual a celebra în biserică.

Consiliul parohial al bisericii Sf. *Nicolae* din Brașov-Scheiu, în înțelegere cu oficiul protopopesc

Dr. N. Stinghe
adm. prot.